

നവ്യോപഹാരം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

കുറുപ്പുറത്തു കേശവൻ നായർ.

മുഖവുര.

കാവ്യോപഹാരംപോലെതന്നെ കാരോ അവസരങ്ങളിൽ ഞാൻ എഴുതിയവയും, മാസികകളിലും പത്രങ്ങളിലുമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയും ആയ ലഘുകൃതികളുടെ ഒരു സങ്കലനമാണ് ഈ പുസ്തകവും. സുദീർഘമായ കർമ്മകാലത്തിനുശേഷമെങ്കിലും വീണ്ടും ഭാഷാകാവ്യസമുദായത്തിനു ഇങ്ങനെ ഒരു 'നവോപഹാരം' സമർപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്കു ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ട്.

എറണാകുളം,
11—9—1111.

}

ഗുണമകന്താവു്.

വിഷയവിവരം.

൧. ഭക്തഗീതം	൧
൨. ഒരു മഹച്ചരമം	൪
൩. എൻറെ വീണ	൧൧
൪. വണ്ടിനോടു രണ്ടുവാക്ക്	൧൬
൫. ജാതിഭൂതം	൧൭
൬. എറണാകുളം മൈതാനം	൨൩
൭. പുഞ്ചിരി	൨൬
൮. ഇക്കഴിഞ്ഞ മാസം	൩൦
൯. ഇരുട്ടിലെ വെളിച്ചം	൩൩
൧൦. വഷാരംഭം	൩൮
൧൧. സ്വരാജ്യസ്നേഹം	൪൦
൧൨. അറിഞ്ഞുകൂട	൪൩
൧൩. ത്രിവേണി	൪൬
൧൪. ഒരു പഴയ അത്താണി	൯൪
൧൫. വിശ്വസ്യകതം	൯൩
ടിപ്പണി	i—xix
നോട്ട്	xix

ഭക്തഗീതം.

൧

അമ്മേ! മഹീദേവി! മൽചിത്തസഞ്ചാരി
യന്മേഷമോടു നിൻ ദിവ്യ വിഭൂതികൾ
കണ്ടു നടപ്പുള്ളവനിയെ ലോകങ്ങൾ
കണ്ടുക ഹീനങ്ങളെന്നറിയുന്നില്ല.
കോമള ശ്രോമള വ്യോമത്തിൽ മുട്ടുന്ന
മാമലകൂട്ടവും മേച്ചിൽപ്പറങ്ങളും
ആടും മയിലുകൾ കൂടും വനങ്ങളും
തോടും പുഴകളും പൂങ്കാവനങ്ങളും
തെങ്ങും കുമ്പുങ്ങും കടമ്പും കരിമ്പുമുൾ-
ത്തിങ്ങി! തെരുങ്ങി വിളങ്ങുമിടങ്ങളും
ഇങ്ങിനെയുള്ള മനഹരശാസ്ത്ര വാഗ്ധിനാൽ
സ്തംഗീത സംഭൃതമല്ലോ ഭവദേശം.
ശ്രോമേ! സ്വയംലബ്ധകാമേ! റിപുവ്രാത-
ഭീമേ! ചിരം മാതൃഭൂമേ! ജയിച്ചാലും.

൨

കുന്നലയാഴികൾക്കുള്ളിലരാതികൾ-
ക്കെന്നു മധുഷ്ഠയായ കാലപ്പകർച്ചയിൽ

മാമലക്കൊക്കയിൽ ചിനിക്കിടക്കുന്ന
 തുമ തിരണ്ടു വാർകൊണ്ടൽക്കുഴലോടും
 വാരണമായിട്ടമസ്രം തൊടുത്തതി-
 ദാരണയായി സുനിതാട്ടഹാസയായ്
 ആഹവയോഗ്യമാ മാകൃതി പൂണ്ടു നീ
 മാഹേന്ദ്ര ചാപാകിതയായ് മരുവുന്ന
 ഭുക്തേ ! ഭഗവതി ! ഭുഖ വിനാശിനി !
 ഭുജിഷ്യപ്രിയേ ! പാഹിമാം പാഹിമാം.

൩

ആചാന്ത വേദാന്ത വാരിധിയായിട്ട-
 മാചായ് ശങ്കരനന്യന ശങ്കരൻ
 പഞ്ചാമൃതമാത്ത പൈങ്കിളിപ്പാട്ടിനാൽ
 അഞ്ചാതെ ലോകകു സമൃദ്ധി സുഖംനൽകി
 അഞ്ചിതമാകും കവിതപ ദ്രുമത്തിന്റെ
 തുഞ്ചത്തു വാഴുന്ന തുഞ്ചത്തെഴുത്തശ്ശൻ.
 നാരായണ ശംഖനാദാനുകാരിയാം
 നാരായണീയം ചമച്ച കവീശ്വരൻ
 സാഹിത്യ ലക്ഷ്മിയെപ്പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ച
 സൗഹൃദമേകിയ വമ്പനാം നമ്പിയാർ
 ആട്ടക്കഥാ കവിമാതു കടാക്ഷിച്ചു
 കൂട്ടരിൽക്കണ്ണാകു മുണ്ണായിവരിയർ

ഭക്തഗീതം

ഏവം കവികളും പണ്ഡിതന്മാരുമായ്
കേൾവിർപ്പും തവ പുത്രനേകംപേർ
സേവിച്ചുപോന്നുള്ള നിൻ ചേവകികളിൽ
താവും പാദികൾക്കു തായേ ! നമസ്കാരം.

൪

രേഖക്കുളികാതെ ഭാവപ്രസന്നനായ്
ഭേഖകാരാദ്ധ്യയായ് വൃത്ത വിശുദ്ധയായ്
എന്നുമസംഭിന്ന വണ്ണയായ് മേൽക്കുമേ
ലുന്നിദ്രകല്പാണ മുറക്കൊണ്ടു വാഴ്കനി.
മാതൃഭൂമേ ! തവ മംഗളം, മംഗളം
മാതൃഭൂദേവതേ ! വീണ്ടും നമസ്കാരം.

൨. ഒരു മാതൃക.

൧

ആകുമായ് ഓർഗമായ് പ്രമോദം
ശോകങ്ങളാൽ ഏതുമായ് പ്രകാശം
നാകത്തിനൊപ്പം നരകം പകന്നു
പാകത്തിലാകുന്നു മനുഷ്യലോകം.

൨

കല്യാണിമാർ തൻ കരവാരവത്തിൻ
കല്ലോലനാദത്തിനിടയ്ക്കു തന്നെ
കല്യാണരംഗങ്ങളിൽനിന്നു കേൾക്കും
കല്ലും ദ്രവിപ്പും പരിഭവനങ്ങൾ.

൩

ആരുന്ന വെള്ളം ചൊരിയുന്ന കാനിൽ
നീരും കൊടുന്തിയു മിരുന്നിടുന്നു.
പോരുന്നവൻ വാണിടമാഴിയും മാൽ
ഏറുന്ന നഞ്ഞുള്ള സുധാനിധാനം.

൪

൪

അവുണ്ണാമന്നാലു മതാതിടയ്ക്കു
ദുഷ്ടാരമായുള്ള ദശാവിവർത്തം
സർപ്പാന്തരംഗങ്ങളിലും പ്രബോധ-
നിർവാപണം ചെയ്യിരുളേറീടുന്നു.

൫

അമർത്ത്യസൗഖ്യത്തിന്നു മത്ത്യനാശാ-
തരംഗിതം ജീവിതമാം സമദ്രവം
തരിക്കവേ ദുർദ്വിധി മുത്യരാജ്യ
ക്കരയ്ക്കുഹോ തള്ളിവിടുന്നു അലാരം.

൬

കരല്ലലിദല്ലകിലെനിക്കു കല്ലാ-
യിരിക്കുവാൻ കൂടിയുമില്ലഭണ്ഡം
മരിച്ചുപോം മത്ത്യതയെന്തിനാണു
കരഞ്ഞിടാനും കരയില്ലുവാനും.

൭

ഒ

അന്നാളൊരുന്നാളിവേണ്ടത ധൃഷ്ട്യ-
 വൈദുഷ്യ വാരാശിയെന്നുകണ്ട
 'ശ്രീകൃഷ്ണ കൃഷ്ണ' തി ജപങ്ങുമാപ-
 ന്നാരുള്ളലിഞ്ഞെന്ന യനുഗ്രഹിച്ചു.

പു

അപൂർവ്വമേധാവിത കാട്ടിടുന്ന
 ദീപ്തങ്ങളാം കണ്ണുകൾകൊണ്ടു-നോക്കി
 പദ്യങ്ങളേതെങ്കിലുമൊട്ടു ചൊൽകെ-
 ന്നാർ പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടുടനാജ്ഞ നൽകി.

ൻ

കുചേലധാരാധന-കുല്പമാമെൻ
 പദ്യങ്ങളൊക്കൊണ്ടു പരിതൃപ്തനായി
 കാവ്യാഗമശ്രീധരനാർ കണ്വേര-
 നാകീടിനാർ മോഡേനത്തിലെന്നെ.

സ

൩. എന്റെ വീണ

I

അന്നുഞാൻ സായംകാല-

മായപ്പോൾ കായൽക്കര-

ചെന്നു പൂകിനോനന്റെ-

വീണയുമായി മനം.

ഇരുന്നേനൊരിടത്തു-

വരണാലയത്തിന്റെ

വരഗോപുരത്തിനു-

നേക്കു ഞാൻ മതിലിന്മേൽ.

സായാഹ്നമന്ദാനില-

ത്തുപ്പകാരണയുമ്പോൾ

പായുന്ന കൊച്ചോളങ്ങൾ-

മതിലിലലയ്ക്കുവാൻ

അല്ലമായ് പിറുപിറു-

ത്തിയലും ശബ്ദമല്ലാ-

തപ്പൊഴുതവിടയില്ല-

ന്ദ്രശബ്ദങ്ങളൊന്നും.

എന്നുടെ വീണതട്ടി
 പ്പരിച്ചു ഖിഹരിപ്പാൻ
 സന്നദ്ധരായ ചില
 രണ്ടവർ വന്നിട്ടില്ല.

എന്നല്ലാ, പതിവിലും
 വിജ്ഞാപനം
 മിന്നെന്റെ മനോരമം
 സാധിക്കുമെന്നോത്തു ഞാൻ.

II

ഭൂതിയാൽ മൈതാനത്തെ
 യൊന്നാകെക്കളിപ്പിച്ചു
 പതിവായ് വരാറുള്ള
 സുന്ദരി വരാനായി.

മറയും മാതാങ്ങുന്റെ
 യന്ത്രശക്തികൾതട്ടി
 പരമൻ വീണവീണ്ടു
 പുത്തനാംപോലെ തോന്നി.

എന്റെ വീണ

പക്ഷികൾ ചേക്കേറുവാൻ

പറന്നുപോകൂ മഴി.

യുഷ്മനായി നോക്കി

കൊണ്ടു ഞാനിരിക്കവേ

വർണവൈചിത്ര്യമേന്തു-

മഞ്ചരത്തോടും തപ്ത

സപ്തപിംഗലയാമ-

മംഗല സപരൂപിണി

സ്തിശ്ചമാം കുന്ദനീ-

കാരേററു ചിതറിത

മുശ്ചമാം മുഖത്തോടും-

മന്ദമന്ദമായ് വന്നാൾ.

III

ദിവ്യമാമൊരു കാന്തി-

യെങ്ങുമേ പ്രകാശിച്ചു

ഭവ്യയാമവൾ മന്ദ-

മാശമിച്ഛീടും നേരം

കായലിൽ വഞ്ചിയുന്നി-
പ്പോകുന്ന വൃദ്ധൻപോലും
പ്രായത്തിനൊക്കാതുള്ള-
കെഴുതുകും വെളിവാക്കി

ഞാനപ്പോൾ ക്ഷണനേരം-
മിന്നിമേഷമായ് മറന്നേൻ
സ്ഥാനത്തു നിന്നെൻ വീണ-
വീണിട്ടുമെടുക്കാതെ.

IV

ആഹേത ! ഫലിച്ചിതെൻ
വാഞ്ചിതമുടനന്ന
മോഹന ദിവ്യഗാന-
വൈഭവം തികഞ്ഞവൾ

വീണപോയൊരൻ വീണ-
തന്നെത്താനെടുത്തതി
പ്രീണനക്ഷമമേതോ-
ഗാനമൊന്നാരംഭിച്ചാൾ

൭. ജാതിഭൂതം

൧

പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ-

വിഷമാവസ്ഥകൊണ്ടു
സഞ്ചിതമാകയാലോ
സർവ്വവിഷമമായ്.

സകലമാത്രമു-

മാകുമിതുലകഞ്ഞ
സ്തകം തോന്നുംവണ്ണം-
വിഷമിപ്പിച്ചു വീണ്ടും.

ഭൂതിനൽകീടുമേതു-

ശക്തിക്കുമെന്തിരായി
ജാതിഭൂതമേ, ജയി-
ക്കുന്നു നീ ജഗത്തിങ്കൽ!

സ്വർഗ്ഗവും സ്വരാനുരാ-

പാധിയായതാലംബിച്ചു
ദുർഗ്രഹമുന്തേ! നിന്നാൽ-
ദുർഭഗം പലപ്പോഴും.

൧൭

൨

അ വിധമുള്ള നീ വ-
 ന്നാവേശിച്ചിരിക്കുമ്പോ-
 ളാവിലമല്ലാതെന്നു
 ഭൂമിലോ ഭവിക്കുന്നു?

ഹന്ത! നീൻ ബാധയേറ-
 ഭാഗ്യവരമ ക്ഷോണി
 യെന്നൊരു നിലയിലായ്-
 കിടന്നിടുന്നിതിന്നും

ചിത്ത വിക്ഷേപം മൂല-
 മംഗലപ്രശ്നകൾക്കെല്ലാം
 മിത്ര വൈകൃത മാന്ദം,
 ദോഷങ്ങൾ പെരുകിയും,

അത്ഥമില്ലാതെയോരോ-
 ന്നൊക്കവേ പുലമ്പിയു-
 മെത്രനാളായി കഷ്ട-
 മാരോമൽ കഴുങ്ങുന്നു!

ഉത്തമശിഷ്യനായ-
ഭാഗ്ഗവന്തന്നെ നിന-
ച്ചിത്തപസിനി തന്റെ-
കാകാലും തലയ്ക്കലും

പദ്യത "കുമാരിയും"
ഗോകണ്ഠേശ്വരനായ
ശർവ്വനും നിന്നിമേഷം
തൃക്കണ്ഠപാത്മനഭൂനും.

അരികെ സ്വപ്നഗിതൻ-
നിലകണ്ടുപരാജി-
യലയാൽ തലതല്ലി
വാവിട്ടു കേണീടുന്നു.

സഹ്യമല്ലാതെയുള്ളി-
ക്കാഴ്ചയാൽ തലചാച്ചു
സഹ്യനുമതിർവശം-
നിൽക്കുന്നു സനിശ്വാസം.

മന്ത്രവേദികളാക-

മെത്രയോ മഹാത്മാക്കൾ

മന്ത്രവും തന്ത്രങ്ങളും

പലതും തുടന്നിട്ടും

ഒന്നിന്നും കാവില്ലാ,

ശാർക്കു നാളുപദ്രവ-

മൊന്നിടത്തന്നേറിക്കൊണ്ടു

വരുന്നൂ, കഷ്ടം കഷ്ടം !

ര'

കാമരൂപിതകൊണ്ടും

കമ്മകൗശലംകൊണ്ടും

കാമിതം സാധിക്കുന്ന

ജാതിഭൂതമേ! ഭവാൻ

പലനാൾ പലമട്ടു

പല ദിക്കിലും കേറി-

ബലമോടാവേശിച്ചു

വലച്ചു പലരെയും.

൨൦

ജാതിഭൂതം

എന്നാലുമിതുപോലെ
മരറങ്ങും ഫലിച്ചില്ല
സന്നാഹം, മുച്ചില്ല
നിന്നുടെ സിംഹാസനം.

കമ്മമെന്നല്ലാതെത്തു-
ചൊല്ലുന്ന ഭൂപ്രഭം.
ധർമ്മസ്വസ്ഥമേവ-
മാർത്തിയാൻതു പാർത്താൻ.

൫

താവക ഭക്തരാകും.
ധന്യരൊട്ടൊഴിച്ചാതെ
ഭാവനചെയ്യും ഭവ-
ഭൂപമെന്തറിഞ്ഞില്ല.

വെറുപ്പോ, തവമെയ്യ,
വെളുപ്പോ തിരുനിറം
കറുപ്പോ, ജീവൻ പക്ഷേ
തന്നിഷ്ടം, തന്നെയാവാം.

൨൧

ഒന്നു നിണ്ണയം, എന്റെ,
 ബാല്യകാലത്തുതന്നെ -
 യന്ത്രദൃഷ്ടി ഭ്രമം നിൻ -
 ചൈതന്യം ഗ്രഹിച്ചു ഞാൻ.

സത്യക്കു വിളമ്പിയ
 പത്മാഭയപ്പൊടിയിനം
 സദ്യോ നീ മുറിമത -
 നാക്കി മാറുവതില്ലേ.

പേതുചൊൽവതിനാകാ -
 തുള്ളിയിൽ കരുത്തിന്നു
 ശാർദ്ദൂല തപശാസ്രം -
 പ്പൊരുളേ ! നമസ്കാരം.

ന. എറണാകുളം മൈതാനം.

മ

അറോ ! മഹാ വിപ്ലവമെത്രമാത്രം
മാത്രയ്ക്കു മാറുന്നു മനുഷ്യലോകം!
കരാളകൊണ്ടിളച്ചുതായ ശൂന്യ-
മൈതാനമാണതു വിഭൂതിനേടി!

ര

പൈ മേഞ്ഞാരാപ്പാഴ് നിലമിപ്പൊഴു
കവാടവും കാവലുമുള്ളതായി !
കൈവലുമേ, നിന്നെ മനുഷ്യാക-
മൈശ്വര്യമൊന്നിങ്ങിനമുമായാൽ.

ന

ഇക്കായലോരത്തെയിൽ പ്രമാണം
കൈകൊണ്ടുനിന്നപ്പോൾ മാമരങ്ങൾ
എണ്ണത്തിലപ്പൊഴുത ഹൃദയ ജീവനാ
ഭാഗ്യത്തിലും പുണ്ടവരായ കാണേ.

ര-ന

ര

നിദ്രാലകാലങ്ങളിൽ നിന്റെ താപ-
മാവുവിധം പോക്കിയൊരാ മരങ്ങൾ.
ഇന്നത്രയോ മേന്മ കലൻ നിന്നാൽ
മൈതാനമേ, വിസ്തൃതരായിരിക്കാം.

ഭ

അല്ലുകിലിപ്പാഴ്വാർത്തപോട്ടേ,
നിനക്കുവാനെന്തു മഹത്വമുള്ളു ?
താങ്ങും ചരിത്രം സുഖലങ്ങൾകൊണ്ടു
താനാൻ പുലത്തുന്നവരേ മഹാമാൻ.

ന

നവീനമാം ലോക രചിതച്ചേൻ
നാനാ വിധം വേലയിലുല്ലസിപ്പാൻ
തഴച്ചനിൽക്കുന്നൊരു തെക്കെല്ലാ-
താളാകുമോ ഇത്തല മൂത്തവൾ.

൨൪

എറണാകുളം മൈതാനം

൭

എന്തെങ്കിലും നിൻ പെരുമയ്ക്കുമേൻ
പേരും നിനക്കൊത്തു പരിചിട്ടേ !
അതല്ലയോ മാനുഷലോകമിപ്പോ-
ഴാരാഞ്ഞിടം ദുല്ഗമം പദാത്മം.

൧ പുഞ്ചിരി

ഉലകാം ഗുന്മാഗാരം
മാകവേ തിരഞ്ഞിത്ര
വലയേണമോ ഹന്ത !
കാവ്യലോലുപൻ മത്ത്യൻ.

താഴും പൂവൊളിച്ചിരി
തൂകുന്ന ശിശുവുണ്ടു
താഴത്തു, നിലാവേത്തും
പുത്തികൾ മുക്കളിലും.

മന്ദതയകുന്നുള്ള
മാനസപ്രവൃത്തിയോ
സുന്ദരമായവസ്തു
കണ്ടുണ്ടാം ശിവുത്തിയോ

ഏതൊന്നു കാഷ്ഠിച്ചാലും
മിമ്ബാന്ന കാവ്യങ്ങൾക്കു
മീതയായ് രസാരമകം
മറൊന്നു ഫലിക്കുമോ.

൨

കാളിമകലരുന്ന

കാർ കൊണ്ടുദ്ദിനംപോലെ

കാളിയൻ കുടികൊള്ളും

കാളിനീഗ്രഭംപോലെ

വിരളപ്രസാദവും

ശൂന്യവുമായിപ്പിന്നെ

ഭാരണീചമക്കുന്ന

പന്നഗേന്ദ്രനെപ്പോലെ

ഗൗരവം വഹിച്ചെഴും

മന്ത്രിന്റെ വക്ത്രത്തിനും

സ്തോമാം ശിശുചിഹ്നം

വദനത്തിനും തമ്മിൽ

എന്തൊരുഭേദം ! പക്ഷേ

നാക നാകങ്ങൾക്കു

മനഃമിത്രമുണ്ടു

നോക്കുവാനൊളുതല്ല

൨൭

ന

ദൈവിക പരിശുദ്ധി-
തേടുന്ന ശിശുവിന്റെ
പൂവിളംമുഖത്തിൽ-
ലാതതു പലപ്പോഴും

ബന്ധങ്ങളകന്നുള്ള
യോഗിതൻ ഹൃദയത്തിൽ
ബ്രഹ്മാമായ സതപ-
സ് ഷുഭം പോലെകാണാം

ഭോഗതുഷ്ണയാലല്ല-
മാദന മധുപുഷ്പ
രാഗവല്ലിയിൽ പൂത്ത
പൂത്തനാം മലർപോലെ

മന്ദാക്ഷസുരഭീലമാ-
യുള്ള വധുവിന്റെ
സുന്ദരമുഖത്തിലും-
ചിലപ്പോഴതു കാണാം

൨൩

പുഞ്ചിരി

൪

ആജ്ഞ ശുദ്ധമായ
പുകഴിൻ വെണ്മപ്പേൻ
സൗജന്യമുദ്രാവാക്യം
പുഞ്ചിരിജയിക്കുന്നു

ആയതിൻ പരിധിയിൽ
നിന്നു നോക്കുമ്പോഴുപ-
കാകവേ സൂരലോക-
സന്നിഭമായിത്തീരും

ആരോഗ്യലക്ഷ്മീവാസം
കുരിയ്ക്കും കൊടികൂറ്റം
യാരോമൽ സ്നേഹത്തിനായ്-
സ്നേഹത്തിന്നുപറ്റാരും.

അഞ്ചിതവണ്ണോദാരം
ഭാവത്തിൽ വെളിയുന്ന
പുഞ്ചിരിയെകൃത്തിന്റെ
വിജയവിളംബരം.

൨൯

പു പുക്കുഴിഞ്ഞ മാസം

൧

ഭാരതമഹാസഭാ

യോഗത്തിൽ മഹത്തായ
ഭാരതാൽ കഴിഞ്ഞൊ
മേന്മയെ വെളിവാക്കി.

മഞ്ജുളമായിട്ടു

മാംപൂവിൻ മണംവീശി
മഞ്ഞിന്റെ വെണ്മപൂണ്ടു-
മാന്യമാം ശിരസ്സോടു

കേരളത്തികലാവി

ഭവിച്ചുനാദ്രോസവ
കേളിജ്ഞനിദാനമായ്
കേളികേട്ടുള്ള മാസം.

ഇന്നലെയോളം തുല

യെന്നിയെ നിലനിന്നി-
ട്ടിനിതാ മകരത്തിൻ-
വായിൽപ്പെട്ടശ്ശുമായ്.

൨

സ്വക്ഷേത്രം ലക്ഷ്മീവാസ്.
യോഗ്യമാഭവാാനനു-
മക്ഷീണം മുതിരുന്ന
പുണ്യശാലികൾക്കെല്ലാം
ആമൃതം കുളിർമയം
മുഴുപ്പും പൊന്നിൻകുതിർ-
ത്തുമയമുളവാക്കാൻ-
പോന്നാരജാസാഗ്രണി
പകജവിലാസത്ത
യെങ്ങാനുമാദരിച്ചു-
വെകിലല്ലയോവേണ്ടു-
വാദവും വിഷാദവും.

൩

സിംഹംപോൽ വിലസുമ-
ഗുരുവിൻ ക്ഷേത്രത്തെയും
സംഹരിച്ചല്ലോകാലം-
പാപരാശികൾ മൂലം
കരയൂ, ശോചനാഞ്ചരാ-
വരണേദിഗംഗന്തേ
കരയൊന്നുഴലാഴി-
ക്കുണ്ടോചാനതേ മാതം.

൩൫

൪

അല്ലെങ്കിൽ കുതികളെ
 കണ്ണുകൾക്കിടക്കൊണ്ടും
 വെല്ലുന്ന കാലചക്രം-
 മിങ്ങിനെ തിരിഞ്ഞൊട്ടേ.
 അല്ലെങ്കിൽ ചെന്നെ-
 ത്തിയാൽ നിസ്സംശയം-
 മല്ലാത്ത മനംമന്ദ-
 മുദിതുന്നതായ് കാണാം.

൯. ഇരുട്ടിലെ വെളിച്ചം.

൧

ശാരദസുധാകര-

നദിച്ചു പൊങ്ങാരായി.
കൂരിരുൾ നീങ്ങാരായൊ.
രിരവിൻ തുടക്കത്തിൽ.

കാളിഘട്ടത്തിലൊരു
കാമിനി മനോജ്ഞമാം
മാളികയ്ക്കു മേലുൽക.
ഞിതയായിരിക്കുന്നു.

അന്നു മഗ്ഗാനമുണ്ടു
കേൾക്കുന്ന, സുഖസ്ഥപ്ത
സുന്ദരം നിശാമുഖ.
മോരോരോ ക്ഷണത്തിലും.

൨

മന്ദിരാരാമങ്ങളി-
ലഗ്ഗാനം ചുമന്നതും
മാന്ദമാരുതനെന്തോ
മന്ത്രിച്ചു നടക്കുന്നു.

൯൩

തെരുവു നിശ്ശബ്ദമായ്
തൃഷ്ണയിൽ വിവേകം പോ_
ലിരുളിൽ ചെറുദീപ_
മങ്ങിങ്ങു വിളങ്ങുന്നു.

ആസന്നദേവാലയ_
ത്തികൽനിന്നൊരു ധർമ്മ_
ശാസനംപോലോലുണ്ടാ_
നിനദം മുഴങ്ങുന്നു.

പാരിലക്ഷമായതോ
കാണുവാൻ നഭസ്സുണ്ടു
താരനേത്രങ്ങളെല്ലാം
തുറന്നു വിലസുന്നു.

ന

രക്തനം വിരക്തനം
ഭിന്നമാം വികാരങ്ങൾ
ഉൽകടമാക്കിത്തീർക്കു
വൊന്നത്രേ ശീതമൂത്രം

൩൪

ഉരുട്ടിലെ വെളിച്ചം

പതിവായന്നേരത്തു
കേൾക്കുമഗ്നീതത്തിങ്കൽ
പ്പതിയും മനസ്സോടു-
മുൽകണ്ഠാ വിവശയായ്,

മേടമേലിരുങ്ങീട്ടും
ദൈവ വഞ്ചിതയായ
പേടമാൻമിഴിയവ-
ളാശയെപ്പം ഫലിപ്പിച്ചാൻ

ഇനിയും വൈകിപ്പതി-
നാളല്ലെന്നൊരുമ്പെട്ടു
തനിമുഴ പൂർത്തുട്ടാ-
ളസ്സുധാനിധിനോക്കി

൪

പുരുഷാകൃതി പൂണ്ടു
ശാന്തമാം രസംപോലെ
മരുവുമൊരു യുവ
ഭിക്ഷുവിൻ വസ്ത്രത്തിൽ

എത്തിനാനവളുട-

ഈശങ്കായോദികൾ

തത്തിന കരളോടു-

മൊട്ടിട നിന്നീടിനാൾ,

തുറന്നാൾ കവാടത്തെ.

ബ്ദിക്ഷുവിൻ വേഷംപൂണ്ടു

പിന്നെ നാദബ്രഹ്മ-

മന്നേരം കാണാൻ വന്നു.

മുന്നറിയിപ്പു നൽകും

പൂമണ മണിക്കാറ്റിൻ

പിന്നാലേ പൂവേണിയു-

മൊരുമട്ടകം പൂക്കാൾ.

൫

“അമ്മേ ! ഞാൻ വണങ്ങുന്നേ-

നേതോരു ഭവദാജ്ഞ

നിന്മകൻ നിശ്ചയിച്ചു-

നിർവൃതി നേടീടേണ്ടു ? ”

നന്ന

ഇരുട്ടിലെ വെളിച്ചം

ഉത്ഥിതനായ ഭിക്ഷു
മതിമാൻ കാലോചിതം
കൃത്യമോത്തുടനേവം
ചൊല്ലിനാൻ വിനീതനായ്.

അമ്മരൂം ഫലിച്ചുപോയ്
കാമബാധകളൊഴി
ഞ്ഞമ്മതൻ മനസ്ഥിതി
പൂണ്ടവൾ മടങ്ങിനാൾ.

നിദ്രതം ചന്ദ്രബിംബം
മനേരം പാരിന്തേക്കു
നഭസ്സിൻ നമസ്കാരം
മുദ്രപോൽ പ്രകാശിച്ചു.

അന്നവഭിക്ഷുവന്നു
തെറ്റിയാൽ നരേന്ദ്രനെ.
യെന്നിയേ'വിവേകാനു-
ന്ദ'നെ നാം കണ്ടിട്ടുമോ?

൧൦ വാർഷികം

൧

മയിലിലുമധികം മദീയചിന്തം
മധുരതകണ്ടു മദിജ്ജുമളിനങ്ങൾ
മമ സവിധമണഞ്ഞിടുന്നു വീണ്ടും
മരതക മേപക മേഘ ശേഖരങ്ങൾ.

൨

കനമുടയ ഘനാഘനങ്ങളിനേൽ
ക്കണ്ഠലാളി ചേന്നുതളുന്നു കാലചക്രം
അതിനിടയിലണഞ്ഞിടും മദാശ
മധുരവലാകയവസ്ത്രയാകമാവാ?

൩

ഉലകിനുടെ സുഖാസുഖങ്ങൾ വൈലും
മഴയുമെടുത്തു കുരിപ്പെടുത്തിടുന്നോർ
കുരിമുകിൽനിന്നു പേന്തുലാത്തിയും കൊ-
ണ്ടനപമതാപ മൊഴിപ്പതോപ്പതില്ല.

൩൮

൪

വെയിൽ തെളിവിനതക്കു ചൂടുമേകാം;
മുയലുമ മങ്ങലിനൊപ്പമേ തണുപ്പും;
പ്രകൃതിനിലയിൽനിന്നു നോക്കിടുമ്പോൾ
ചിരിയിലുമാട്ടു കരച്ചിലാണു ഭേദം.

൫

നന്ന സുകൃതവിധാനമേ സുഖാത്മം
മനുജനു, ഞാനുമറിഞ്ഞതാണതെല്ലാം;
അന്നദിനമിവനാശയൊന്നു, മരണം-
ന്നന്നഭവ, മങ്ങിനെ പോയിട്ടു കാലം.

മമ സ്വരാജ്യസ്നേഹം

(തവളയുടെ ആവലാതി)

എ

മണ്ഡുകമെന്നതിനർത്ഥം മനുഷ്യനു
മാദാനന്തരത്തിനെ വന്നുകൂടി?
കോപനരാകിയ മാനുഷരന്യോന്യം
കൂപമണ്ഡുകമെന്നോതിക്കേൾപ്പൂ.
ഏകനെ വെല്ലുവാന് ന്യായനക്കൊല്ലുന്ന
ഭീകരൻ മന്ത്രിനഭിജ്ഞനത്രേ.

൨

ആദിയിലിശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചതെല്ലാം.
മാദരിച്ചീടുന്ന വെള്ളമല്ലോ
ആയതിൽ മേവുന്നോൻ കൂപത്തിലായാലും
വാപിയിലായാലുമെന്തുവേണ്ട?
ശുദ്ധിജ്ഞ മേന്മ കൊടുക്കുന്നതാന്നാണു
ബുദ്ധിയെന്നാലതു ഞങ്ങൾക്കില്ലേ ?

൪൦

൩

കേരളത്തിൽ, പണ്ടൊരുകാലമില്ലാത്തതി-
ലുൽക്കടമായ വിപത്തണഞ്ഞു.
കടേറകാലമായ് വൃഷ്ടിയില്ലാത്തതാൽ
കഷ്ടം വശംകെട്ടു പോകരുല്ലാം.
ജീവനമെന്നതു ജീവനമെന്നുള്ള
ഭാവന മന്ത്രിനമനുണ്ടായി.

൪

കുന്നിച്ചീയെന്നൊരു ഭൂതാനുകമ്പയാ-
ലനു വസിപ്പുനാം മാമുതിരൻ
ഇന്ദ്രന്റെ തൃഷ്ടിക്കായ് പാടിയ സൂക്തങ്ങൾ
ഉന്നേറു പാടിയോർ ഞങ്ങളല്ലോ.
എന്നതുകൊണ്ടിന്നും ഭൂസ്ഥാന ദേവതാ-
വൃന്ദത്തിലെങ്ങും പുജ്യരായി.

൫

അങ്ങിനെയുള്ളൊരു ഞങ്ങളെയിക്കാല-
മെങ്ങിനെ മാനുഷരോത്തിട്ടു !
വന്ദിച്ചുകൊള്ളേണാമന്നില്ല, പോകട്ടെ
നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടാലുമില്ല പോദ്യം.
തന്നിപ്പൂപോലവരങ്ങളെക്കൊല്ലുവാ-
നൊന്നിവിച്ചാരുമ്പട്ടതാണു ഭണ്ഡം.

൪൧

ന

പാഴായ മോഹം പതറുവാനായിട്ടു
പാറാലയാപ്യയിലാണുണ്ടല്ലോ,
ശതത്തിന് മേന്മയോടൊന്നിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു -
മായാതമായി മഹാദുരന്തം
ബാലമാരെല്ലാ, ബാലികമാർപോലും
കാലന്മാരായ് തീർന്നു ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ.

ഒ

കണ്ടേടം ഞങ്ങളെ വന്നു പിടിക്കുന്നു
കൊണ്ടുപോയിട്ടു കൊന്നിടുന്നു.
കുട്ടികൾ കത്തിര, കത്തി തുടങ്ങിയ
വട്ടവുമായി വലിഞ്ഞുകേറി,
കണ്ണു തുരക്കുന്നു കാലരിഞ്ഞല്ലെങ്കിൽ -
ഉള്ളെന്നു കഷ്ടം! തകുതിതന്നെ.

വ

മുറുക്കു ഞങ്ങളുക്കീറിസ്സീരകളും
മാറുമൊത്താക്കയോ നോക്കുമ്പോഴും
വൃഷ്ടിയില്ലാതായ കാലത്തു ഞങ്ങളിൽ -
പ്പുഷ്ടിയായ് കാണായ രാജ്യസ്ഥനും
അല്ലവു കാണുവാൻ കണ്ണുവെക്കീശ്വരൻ
കുപ്പിച്ചതില്ലല്ലോ കഷ്ടം! കഷ്ടം!

൧൨. അറിഞ്ഞുകൂട

ഇക്കാരീൻതിര ചൂടിടും മലയിലും
തത്സാനുവിസാഹുമായ്
മുക്കുലും ദളിതേന്ദ്രനീലനീരമായ്
കാണം വനംതന്നിലും
ഉറക്കാനിന്നുളവായ ചിന്തയകലാ
സംസ്കാര വിച്ഛിത്തിയോ
മൽക്കാനതാ വിഷയാന്തരംഗരതിയോ
തുകുന്നു മേ കെതുതുകം ?

ഉ

സ്ഥാനേ ചാരുപുരതർമസിദ്ധി, പിമവ
സാനുപ്രദേശങ്ങളിൽ
ത്താനേ വീണൊഴുകുന്ന പൂണ്യനദീതൻ -
രണ്ണീരിനാലോ, പരം
തൊന്നേതാനമകനടൻ പരിസരം
പുകഞ്ചൊഴും ഹൃഷ്ടയായ്
മാനേലും മിഴി തുകിടും വിമലമാം
കണ്ണീരിനാലോ വരം ?

ര'ന

ന

രാഗത്താൽ മധുരിച്ചുമുള്ളനിലയിൽ
 കൈക്കൊണ്ടുമോരോവിധം
 ഭോഗത്താൽ പരിതൃപ്തിപൂണ്ടമന്ദം
 സാധാരണന്മാരിലും
 യോഗംകൊണ്ടു വിരക്തരായുലകിനെ
 പ്പാദേ വെറുക്കും മറ്റൊ
 ഭോഗന്മാരവിലേശ്വരനഭിമത
 ന്മാരെണതെവുണ്ണമോ?

ര

വകാട്ടിൽക്കുടികൊണ്ടുനന്യ പരനായ്
 ധ്യാനാനുയോഗത്തിനാ
 ലോകാരാകിതമായ് കുനിഞ്ഞമരുമെൻ
 ചിത്താംബുജംതന്നെയോ,
 പുകാവാനും കരത്തിനാലനനയി
 ച്ചാനുമായ് ചന്ദ്രികാ
 സകാശസ്ഥിതമാം പ്രിയാവദനമോ
 കൈക്കൊണ്ടു പൊക്കേണ്ടു ഞാൻ?

ര'ര'

൫

പാരേ ! രാപ്പകലെന്ന രണ്ടു കരളും
തട്ടിത്തകഞ്ഞത്രയോ
ദൂരപാഞ്ഞൊഴുകുന്ന കാലനദിതൻ
കല്ലോല കോലാഹലം
നേരേ പാൽവിമുക്തനായ് ഭവതിയിൽ
ത്തന്നെ ലയിച്ചിടവാ-
നാരേതും കരുതാതിരുപ്പവനവൻ
വിജ്ഞാനിയോ വിസ്മ്മിയോ?

മന. ത്രിവേണി

൧

സ്വാതന്ത്ര്യ സത്യ സമത്വ സമാഹാരം
 ഭൂതയായി രൂപീകൃതപ്രകാരംപോലെ
 ഭൂതിപ്രഭയായ് വിളങ്ങും മഹേശ്വരി,
 മാതൃഭൂമിഗർഭം ജീവദാധാരിണീ!
 നിന്നുടെ ദീപ്യമാം സന്നിധിനന്തരികൽ
 നിന്നു താഴുന്നവർക്കെന്നുമുയർന്നുവൻ.
 ഗംഗാധര ശിരോഭൂഷണമാകിന
 മംഗലദേവതേ ദേവി! നമോസ്തുതേ!!

൨

ഏങ്ങും സുലഭയെന്നാലും ജനങ്ങൾക്കു
 സംഗമസ്ഥാനത്തു ദുർല്ലഭയല്ലോ നീ
 ഗോപാലകൃഷ്ണനാൽ മാണിതയായ് സ്വർഗ്ഗ-
 സോപാനമായ കളിദാസജയോടും
 അന്തർഹിതയായെന്നയായ് കാന്തിപൂ-
 ണ്ഡരമാ ചേരും സരസ്വതി തന്നോടും
 ഒന്നിച്ചുനീയൊഴുകീടുന്നിടത്തിന്നു
 വന്ദിച്ചിടുന്നു ഞാൻ പിന്നെയും പിന്നെയും.

രത്ന

൩

സതപങ്ങളെത്തിത്തു കാത്തഴിച്ചിട്ടുണ്ട്
 സതപരജസ്യമോ മുത്തിഭേദംപോലെ.
 ഭിന്നവണ്ണതപാദി കൈക്കൊണ്ടിരിക്കിലും
 മന്യനമന്യോന്യ സംഗമം പൂണ്ടു നീ
 നിത്യമായ് നിശ്ചഞ്ചലമായ് ഗഭീരമു-
 യത്യാന പൂണ്ണമാമ്മൊന്നിനെ ലാക്കാക്കി
 ഒന്നായ്ക്കുതിച്ചൊഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു
 നിന്നുപോകാതെ ഫലപ്രാപ്തിയോളവും.

൪

പുണ്യേ, ശരണ്യേ; പൂരാണാധപനിനൻറ
 കണ്ണിൽപ്പതിഞ്ഞ നീരൂപാന്നരല്ലെട്ടു
 അന്നു മഹായജ്ഞ വേദികൾ യാഗങ്ങ-
 ഉന്നിവ ചിത്രീകരിച്ചു കരയെല്ലാം
 ഭഗ്നമായിടിലും മാതൃജലനത്തിൽ
 നഗ്നത പോകുവാൻ പോരുമേ നിയ്യിന്നും
 ദേവി, ത്രിവേണി! നിൻ ദിവ്യ പരിധിപ്പ-
 മീവിധം നേരിട്ട ജിണ്ണതയോക്കുന്വോൾ
 മററുള്ള ലെരുകിക ഖണ്ഡകൾതൻഗതി
 മുററുമെന്തോതേണ്ട ? കാലം മഹാബലി!!

൪൭

ഒ

ഭവ്യേ, ഭവതീയ സംഗം വെരക്കുന്ന
 ഭവ്യരേപ്പരി ഞാനോക്കുന്നതേയില്ല.
 വിണ്ണോർ പുകഴ്ത്തുന്ന പുണ്യമാം നിൻ ചെര-
 തണ്ണീർക്കണങ്ങളെൻ തപ്തസിരകളിൽ
 ചെല്ലട്ടെ മേല്ക്കുമേൽ, ഇന്ദ്രിയഗ്രാമങ്ങൾ
 ഉല്ലാസമുണ്ണൻ ഞാൻ ശക്തനായിട്ടേ,
 വിന്നെസ്തരിച്ചു ഞാൻ ശുദ്ധനായിട്ടേ,
 നിന്നിലെന്നാത്മാവു നിർവൃതി നേടട്ടേ.

൧൦. ഒരു ചന്ദ്രയ അത്താണി

൧

അന്നെൻറ ബാല്യത്തിലത്രയൊ നാളുക-
ളെന്നുടെ വിശ്രമവേദിയായി,
നിന്നുള്ളൊരത്താണിയോടെഴുമെൻ വേള-
യൊന്നു പുതുകുവാന്തിയീടയിൽ,
ചെന്നു ഞാനനിക്കു വേന്തൽക്കുതിരവൻ
പൊന്നിൻനിറം വീണ്ടുമേന്തിട്ടമ്പോൾ.

൨

നീണ്ടുകിടക്കുന്ന പാടത്തൊരേതേ
കുണ്ടുകുറഞ്ഞ ചെറുകുളവും,
പച്ചപിടിപ്പിച്ചു തൈത്തങ്ങുകൾ
കൊച്ചുപറമ്പൊന്നു മൊത്തിണങ്ങി,
നിൽക്കുന്നൊരാലിൻ ചുവട്ടിലാണെന്നുടെ
സൽക്കാരവേദിയപ്പുണ്യവേദി

൪൯

൩

മാനുസമാവൃത്തിൻ ഭാരമിറക്കി ഞാൻ
 ഞാനും തുറുവനാകുമിപ്പോൾ
 എന്നോത്താവിശ്രമ സ്ഥാനമണയുമെൻ
 മൂന്നിൽ ഞാൻ കണ്ടതെന്തായിരുന്നു !
 ആ ഹൃദയ ! കാലത്തിന്നാലോലിലയിൽ
 ലാകവേ കീഴ്ത്തേൻ മാഞ്ഞവണ്ണം,
 ആജ്ഞാധര്യമായതാണീ കൂടിയുൾ
 മാകലമായിക്കിടന്നിടുന്നു,

൪

ലോരമരീചിയാൽ വന്തിരതല്ലുന്ന
 വാദാശിയാത്ത വയലിലൂടെ
 പോകുംചുമട്ടുകാക്കൊക്കെയും വിശ്രമ-
 മേകുന്ന കൊച്ചു മൈനാകുമായി
 പൊങ്ങിയിന്നീടുമി പൂണുമുള്ളത്താണി-
 യെങ്ങനെ ദുർദ്ദശാഗതമാനം ?

൫൦

കുരു പഴയ അത്താണി

ഒ

ദൂരത്തുകാണുന്ന മാത്രയിൽ പ്പണ്ടെന്നെ..
ചൂരത്തു നിൽക്കുമീ ബോധിവൃക്ഷം
മോടിയിൽ ക്കാരോ റിളകുമിലകളാൽ
മാടിവിളിക്കുമാറായിരുന്നു
അയതും നഗ്നമായ ശൃംഗമാം ശാഖയു-
മായിന്നു നിശ്ചലം നിന്നിട്ടു.

ന

കഷ്ടം പ്രപഞ്ചനിയമങ്ങളീവിധം
ക്ലിഷ്ടമായ് തീരുവാനെന്തു ബന്ധം ?
പാപിക്കുവാഴുവാൻ സ്വർഗ്ഗം, സുകൃതിക്കു
പാതാളം, എന്നല്ലീ വന്നു ഞായം ?
ഹന്ത ! ഞാനോക്കാത്ത കാഴ്ചയാലെന്നും
വെന്തുരുകീടുന്ന മട്ടിലായി.

ഒ

എന്നുടെ ജീവചൈതന്യ ദാതാക്കളീ-
ലെന്നുമായത്താണിയാണു മേലേ.
എന്റെ ശരീരവുമെന്റെ ശരീരിയു-
മെന്റെ പരിമിതമാമരിയും
എല്ലാമതിന്നു കടപ്പെട്ടതാണെന്നു
ചൊല്ലാമെന്നിരിക്കില്ല കില്ലതെല്ലം.

ഉമ

വ

എത്രയോ വത്സരം ഭാരാതരായവ
 കുത്രയുംതാങ്ങും തണലുമായി,
 വത്തിച്ചിരുന്നോരിതിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ
 വത്സമാനുഷമിതി ഭിന്നമല്ലോ
 എങ്കിലും ലോകോപകാരത്തിൽ ജീണ്ണിച്ച
 പങ്കുപിരിഞ്ഞ ശിലകൾതോറും
 മിന്നിത്തിളങ്ങും സൂക്തശകലങ്ങൾ
 ഉണ്ണുമിരിൻ പുകൾ നിത്തിക്കൊള്ളും.

൧൫. വിശ്വസ്യത

൧

ഉലകിൽ പൂരമെള്ളിലെണ്ണപോൽ
വിലസും പാവനശക്തിപൂരമേ !
നലമേറിനനിൻ ഗുണങ്ങളും
നിലയും ചൊല്ലിനമീതയുള്ളിനും.

൨

തടസീമയകനു നിന്നിടും
തവമായാമയമാം മഹാബലിയിൽ
അലപോലൈയപേതലക്ഷ്യരാ-
യലയുന്നോരടിയങ്ങളെപ്പൊഴും

൩
!

ഭുവനേശ്വര ! വിചിത്രമായൊഴും
തവ ചൈതന്യ കണങ്ങളാം നരൻ,
ഭവജാലനിബദ്ധരേങ്കിലും
ഭവദാലോകന ബദ്ധ കൈതുകർ !

ര

പരമേശ്വര ! "റെററവ"നു നീ
പരമിൽ ബ്രഹ്മപരാത്മ ശക്തിതാൻ
പരമാത്മമറിഞ്ഞ 'ബൌദ്ധ'നോ
പരമം ധാമവുമായിട്ടനുപോൽ

ഭ

അനുലോഭകുലനം കാണുവോ-
രമ്പൻ 'പാഴ് സി' യറിഞ്ഞിട്ടനു നീ
ജനനായക ! 'ജൂത'നോ, സനാ-
തനസിംഹാസനസീമിലക്ഷിതൻ.

ന

അമല പ്രണയാർദ്രനിശനെ-
ന്നരിവു, 'ക്രൈസ്തവൻ' മിന്നുന്ന നിത്യവും
അഖിലേശ്വര, സർവ്വശക്തനാ-
യാഗ 'മുസ്ലീ' മിന്ന മിഡ്യനായി നീ.

ഭര

ന

അകമേ സുഖമാത്മരൂപനാ-
യരളം നിമ്ബല ! നിന്നിൽനിന്നയോ !
അകലുന്ന ഉവീചസാരരാ-
മടിയാർ ശുന്യതയാൻ പോകുമേ.

െ

അനുകമ്പ കലർന്നിട്ടു നി-
ന്നനുസന്ധാരമകുന്നതെങ്കിലും
അനുവാസരമാത്മവാഞ്ഛരിതം
മനുജാത്മാവു വഴിക്കു ചെയ്വു നീ.

വ

കുരുതാം, അതിനല്ലയോ കലാ-
വിരുതം, കാഞ്ചുവിചാരശേഷിയും
തിരുവുള്ള മലിഞ്ഞു മാനുഷ-
ക്കുരുളുന്നു പ്രണയാദ്രഭാവവും.

൧൦

ഇതിച്ചും പല സൽഗുണത്തിനായ്
 പണിയുന്നോരിവർ നിൻപദാംബുജം;
 ഭവദിച്ഛയിലിരിക്കിക്കാങ്ങു തൻ-
 നിന്നവല്ലാം തീരവേദമേ ദൃഢം.

൧൧

ഭാഭിമാതിത കൊണ്ടനേകമു-
 ണ്ടടിയങ്ങൾക്കുപരാധമെങ്കിലും
 അതിൽ നിന്നമകന്നുകണിവ-
 ക്കൂടി തിന്നോടണയാത്തുരേണമേ !!

൧൦

അഹോ! മഹാധീര ഗഭീരനാമ
കൈച്ചുണ്ണിട്ടുപൻ കവി സാവ്യഭേമൻ
ശ്രീകോടിലിംഗക്ഷിതിപാതപവായ
ഭാഗ്യൈകതാരം പരമസ്മരിച്ചു.

൧൧

പ്രാചീനമാം പ്രാദേവ്യം മഹസ്സു-
മോജസ്സമേറം തെളിയിച്ചുതന്ന
ഭാഷാ മഹാരാജ്യ മനസ്സുതത്ര-
മച്ചുണ്ണമാരുണ്ടിനി വാണകാർയ്യാൻ.

൧൨

യാതൊന്നു തന്ഗോപൂർ ഭിത്തിപോലും
കാവ്യാഗമാഭിജ്ഞത പുണ്ടുമെന്നും
അക്കോടിലിംഗഭിധമാം സുധമം
ജ്ഞാപാശ്ചനാം ശീഷ്വതിയില്ലമേവിത.

൧൩

കഴിഞ്ഞ തുറന്നു മുതൽ ഭാഷാ-
കാവ്യപ്രയോഗത്തിനാലുവരെയും
പേർകൊണ്ടിരുന്ന കളരിയ്ക്കുമേലി-
ലാശായയും കോയ്മ മാർവഹിക്കും.

൧൪

ഭേദവിപ്ലവം ഖണ്ഡിത കേമനായ
രാജാവു സാക്ഷാൽ നടുവെട്ടുടങ്ങി
ശ്രീകേരള വ്യാസരടക്കമെത്ര-
പേർ പണ്ടിതിൻകീഴിലമന്നിരുന്നു.

൧൫

തോറത്തിലല്ലാത്ത ചുരുക്കം
കൂറ്റിൽപ്പെടുന്നതുമിതിൻ ചരിത്രം
വാറുന്ന കണ്ണിരൊടിക്കൂട്ടം-
യേറേറേയും ഭക്തികലൻ വാഴ്ത്തും.

കുരു മഹാചരമം

൧൬

കാലം കരാളം കബളിച്ചുപോയ
മുമ്പേ പറഞ്ഞുള്ള കവിശ്വരർക്കും
ആരാധ്യനായ് നിന്ന വശിഷ്ഠനല്ലോ
വിശിഷ്ടനാമിക്കവി സാമ്രാജ്യമേൻ.

൧൭

കടുത്തശാസ്രങ്ങളിലോ നന്നത്ത
സാഹിത്യ ഭാഗങ്ങളിലോ നരേന്ദ്രൻ
അമർന്നിടുമ്പോളൊരുമിച്ചുനിന്ന
വാഗ്ദേവിയെന്നും വിരഹിച്ചിരുന്നു.

൧൮

ഗാന്ധർവ്വവൈദ്യഗമനാട്ടുശാസ്ത്ര
സമ്പന്നനെങ്ങുക്കിതിഭൃത്തിദാനീം
ഇക്കേരളം വീണ്ടുമിരുട്ടടഞ്ഞ
പാതാളമുൾപ്പക്കു വന്ദിക്കുമാവോ?

൯

നവ്യോപഹാരം

എൻ

മിന്നൽപ്പിണക്കൊത്തു തെളിഞ്ഞു പാഞ്ഞു
പോകുന്ന ഭാഗ്യക്ഷപണ ക്ഷണങ്ങൾ
ഭൂതാവലിഞ്ഞു നിന്ന ഭംഗമേകി
ബുദ്ധിതാഴ്ന്നവഴിയിൽ മറഞ്ഞിടുന്നു !

എൻറവിണ

നിശ്ശബ്ദം മുഴങ്ങമാ-
ഗ്ഗാനത്തിൽ ലയിച്ചു ഞാൻ
വിശ്വത്തോടേകീഭവി-
ച്ചുണിനെയിരിക്കവേ

വീണ്ടും ഞാൻ ഭാഗ്യക്കയം
കൊണ്ടുടനണൻപോയ്
കണ്ടതെന്തപ്പൊഴയോ-
കൂരിരുൾക്കളി മാത്രം.

മുഖഗായികയില്ല-
മുഖഗാനമുമില്ല
ദശ ഓമവിണയതിൻ,-
സ്ഥാനത്തുണ്ടിരിക്കുന്നു.

൧. വണ്ടിനോട് രണ്ടു വാക്കു.

൧

മുടിഞ്ഞു ഹേമന്തമണഞ്ഞു തേൻകണം
പൊടിഞ്ഞ പൂവേളയുക്കപ്പാഴിങ്ങിനെ
കുടിഞ്ഞിൽ കാഴ്ചയെത്താൻ വള്ളിയെഴുവാൽ
വെടിഞ്ഞ വണ്ടേ ! വിടുവിസ്സുതന്നെ നീ.

൨

വളന്നു വാർപൂക്കുലകൊണ്ടുതല്ല ചാ-
ഞ്ഞിളന്തളിർക്കാന്തിയുമേന്തി നാറുകുനാറം
വിളങ്ങുമീ വള്ളിയെ വിടു ഹന്ത ! പോയ്
കുളഞ്ഞവണ്ടേ ! വിടുവിസ്സുതന്നെ നീ.

൩

ചൊരിഞ്ഞതന്മണ്ടിളകുന്ന ശാഖയാൽ
വരിഞ്ഞുകെട്ടും സുഖമേറിയേണ്ട നാറം
വിരിഞ്ഞ പൂവാനും തെളിഞ്ഞ വള്ളിയെ
പ്പിരിഞ്ഞവണ്ടേ ! വിടുവിസ്സുതന്നെ നീ.

൧൩൩